

Nashville, město hudby

Díl 1. - Broadway

Karel Tampier

Pokud u nás někdo píše o Nashvillu, nezapomene zdůraznit, že je to „město hudby“; ostatně oni to označení používají i Američané sami. Dále už všichni omílají stokrát zveřejněné pravdy, polopravdy a legendy o country music a stále převracejí všelijaké historicky o Grand Ole Opry. V následujícím textu se pokusím téma uchopit jinak. Stále opakovaným informacím se vyhnu a předestřu pozornosti laskavého čtenáře něco z toho, co mě tam zaujalo.

Odpovědní činitelé města dělají všechno pro to, aby hudba zněla všude. Skryté reproduktory obsahuje třeba i bedna se zařízením na přivolání policie. Bedna hraje pořád, neřád! Jeden den jsme věnovali návštěvě Oprylandu, rozsáhlého to prostoru s budovou Grand Ole Opry, Acuffovým divadlem, hotelem, obřadparkovištěm a stovkami přízemních nákupních objektů. A všude se tam odkudsi linula tichá country music. Pečlivě jsem probádal prostor – a k mému neskonalému údivu se zvuky linuly z některých kamenů v trávnicích! Asi to byly reproduktory, které zlý černokněžník zaklel do šutrů. A musely hrát pořád, neřádi.

Když město hudby, tak město hudby!

Tak jako New York, Detroit a řada dalších obcí v USA i jinde má i hlavní město amerického státu Tennessee svou **Broadway**. Slovo *Broad* má podle chytrých slovníků řadu významů, například *děvka*, *coura*, ale i *zeširoka* nebo *liberální*, *tolerantní*, *zřejmý*, *jasný*, *povšechný*, *přibližný*, *široký*. Bingo! To poslední je asi to pravé! **Broadway** bude tedy asi **široká cesta**. V Nashvillu je to jakási městská osa, která začíná na břehu řeky Cumberland u nádražíčka místní lokálky do města **Lebanon**.

Od nástupiště se ta veleulice táhne kolmo k řece do kopce až za obzor a pak dále stále rovně pryč. Když z ní nesejdete, stane se z ní posléze 21. třída a ještě později silnice č. 431. Byli jsme kromě jiného na autovýletu v městě Franklin; při návratu jsme jeli po silnici 431; pořád jsme jeli, neodbočovali a najednou hle! – jeli jsme po Broadwayi. To bylo dobře, příslušný parkovací dům stál hned vedle v boční ulici.

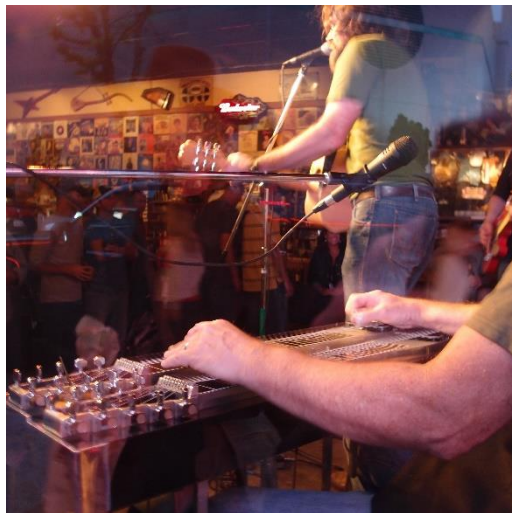
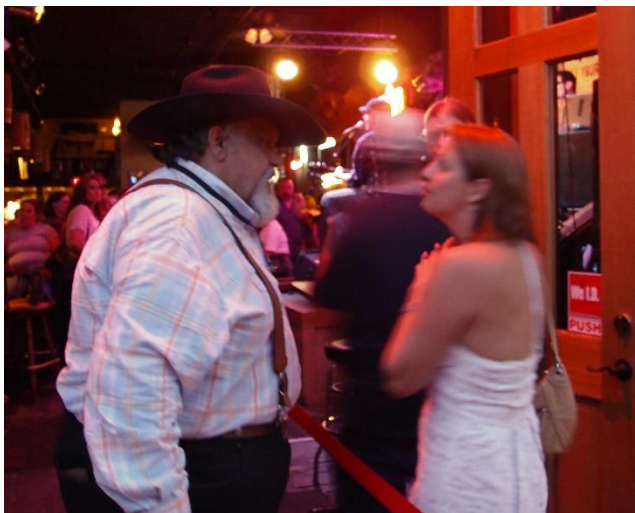

Večer není na této hlavní třídě nijak moc rušno. Občas se vyskytnou pouliční hudebníci, jejichž repertoár je bohužel podobný produkci podobných kapel u nás.

O co méně publika je na chodníku, o to více lidí se tísni v přízemích domů: nacházejí se tam totiž četné podniky, v nichž se hraje živá hudba. Slyšet lze různé styly od bluegrassu po folk music v provedení výborném až strašném. Muzikanti se předvádějí na pódíích, umístěných hned u vchodu tak, aby se na ně dalo zírat skrze výlohu. Později jsme zjistili, že totéž uspořádání mají i leckteré hospody v Irsku. Kde to má asi původ?

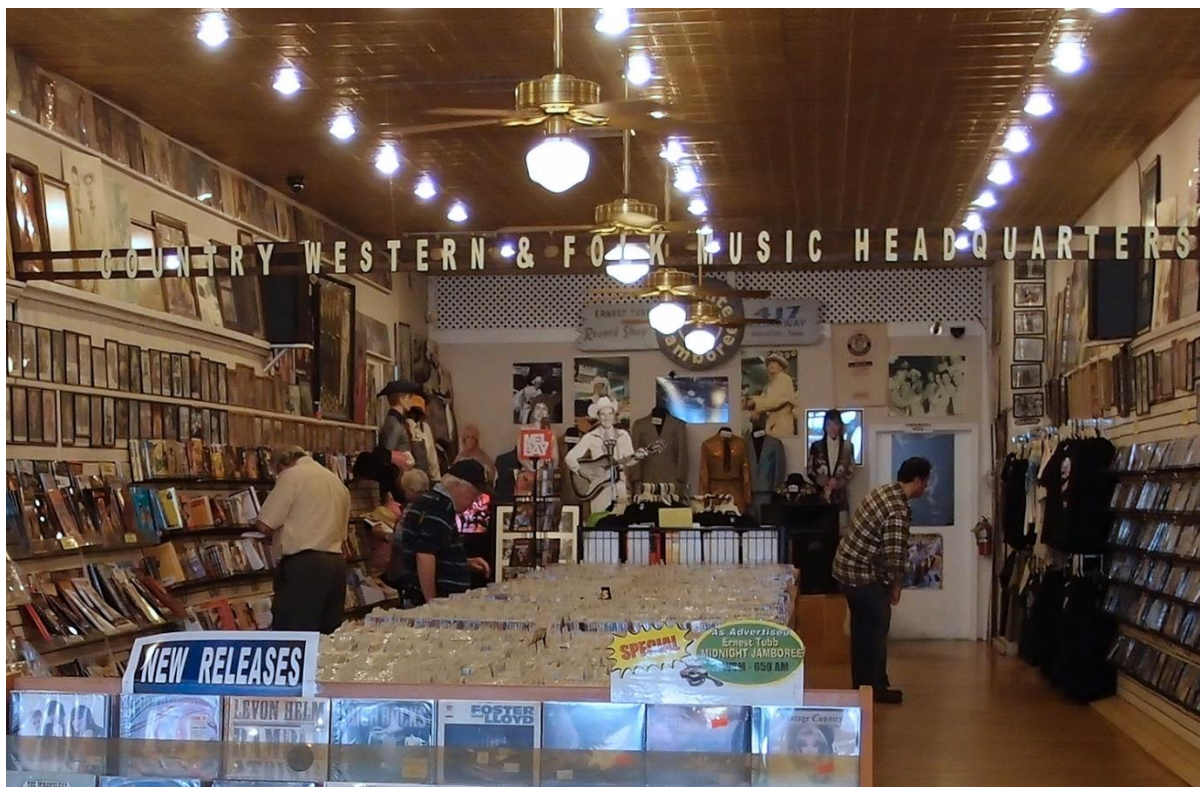
A ve vchodu do lokálu stojí vždy statný vyhazovač, který nezletilého bez doprovodu staršího nevpustí.

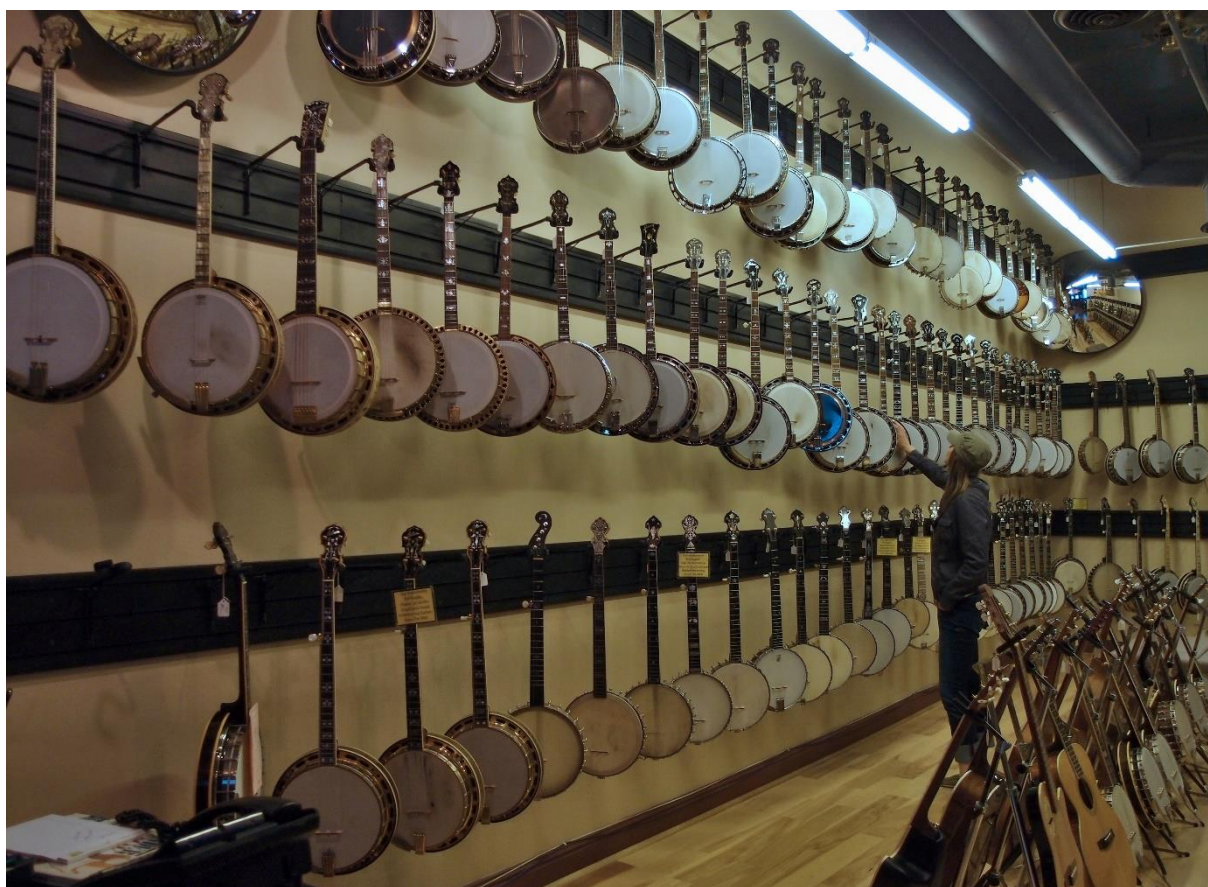
Kromě hudebních lokálů a restaurací jsou na Broadwayi také obchody. Ty s kovbojskými botami a westernovým oblečením mě moc nelákaly, ale prodejna hudebních nosičů, navíc ta, ve které křtil svá

díla **Ernest Tubb** (*1914, †1984) – to je jiná káva! Současný český novinářský pisálek by jistě napsal „geniální ikonický legendární country interpret“, já se spokojím s konstatováním, že to byl jeden z těch nejznámějších. Prodejna je veliká (druhá od stejné firmy je v Oprylandu), na bednách s cédéčky lze téměř vidět zaoblení zemské. Vzadu je pódium, na něm Tubb, nyní už jenom papundeklový. Stál jsem tam, zíral a nic nekoupil. Dneska už nemám kapelu a všechny písničky se dají stáhnout z internetu...

A pak jsme také zašli do krámu s hudebními nástroji. Tolik bendž (to je strašný výraz, ale nevím, jak vytvořit množné číslo od slova banjo) pohromadě jsem nikdy nikde jinde neviděl.

Ani tam jsem nic nekoupil. Dneska už nemám kapelu. A banjo se dá koupit v Čechách bez problému...

Ale to nejzajímavější nakonec:

Robert's Western World na Broadwayi je asi jediný podnik, kde můžete slyšet muziku i v neděli dopoledne. Jak je to v nábožensky silně založeném státu možné? Inu, rodinnou kapelu **The Blakleys** vede reverend Blakley a zpívají gospely, takže v čase bohoslužeb fandové této skupiny uspokojují své duchovní potřeby v Robertově lokálu. Hlavní činností Blakleyových není ale hraní po hospodách, nýbrž práce na farmě Heartland, kde se starají o opuštěné a zdivočelé koně, bezdomovce a postižené děti.

Všichni Blakleyovi jsou velmi milí, hrají a zpívají hezky, dámská sóla zpívala výborně dcera.

Chvilí jsme spokojeně poslouchali. Pak se k rodině přidal starý pán. Jak jsem později zjistil, byl to **John Shepherd**. Po službě v námořnictvu se v roce 1972 přizemil do Nashvillu, město si oblíbil a záhy s manželkou založil **komisi pro revitalizaci Broadwaye**. Potkali jsme se tedy čistou náhodou s člověkem, který se zasloužil o záchranu starého města, patrně navzdory developerům! Díky jeho iniciativě tak dolní část Broadwaye stále vypadá jako hollywoodské kulisy k westernu. Úžasné!

Pan Shepherd nás velmi pobavil. Američtí country zpěváci velmi často vyslovují souhlásku „s“ skoro jako české „š“. Pokud existuje nějaká stupnice šišlání, umístil by se v ní pan Shepherd na čelném

místě. Když jsme si pak od Blakeleys koupili cédéčko, vrhl se ten dobrý muž po něm, čile rozpáral obal, vyňal propisku a vepsal na inlay věnování. Pak tam kohosi donutil, aby nás vyfotil. Úchvatný stařík! Podobné krásné kníry míval můj pradědeček.

Celá původní reportáž z Nashvillu je na www.tampier.cz/reportaze.php